

РЕШЕНИЕ

№ 2041

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Димитър Ковачев
Виктория Недева

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20231100505826 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 05.04.2023г., постановено по гр.д. № 54082/2022г. по описа на СРС, ГО, 34 състав, са уважени предявените от “А.ЗА С. НА В.” ЕАД срещу Г. Е. Д. по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуването на следните В.: за сумата от 22 831, 04 лева – главница по сключен между ответника и „БНП П.П. Ф.“ ЕАД договор за потребителски кредит с № EMLN-17760088/30.03.2020г., ведно със законната лихва от 10.05.2022г. /датата на депозиране на заявлението/ до окончателното изплащане на вземането и сума в размер на 1 490, 36 лева – обезщетение за забава за периода от 08.09.2021г. до 10.05.2022г.

Срещу решението, в частта, в която е уважен предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, е подадена въззивна жалба от ответника Г. Е. Д., в която са изложени оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи. Конкретно се поддържа неправилност на

приетото от СРС, че сключеният договор не противоречи на законодателството. Сочи, че съдът не се е произнесъл правилно по следните въпроси: 1. Че в ГПР е без значение дали са включени всички плащания по договора за кредит, както и дали са включени в него такса „Ангажимент“ и застрахователната премия. 2. Че щом в ГПР не са включени всички видове плащания по договора за кредит, то това не влече след себе си недействителност на договора и в този случай кредитополучателят дължи само чистата стойност на кредита, без лихви съгласно чл. 23 ЗПК. Излага становище, че разпоредбата на чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК е ясна и категорична, че в договор, сключен с потребител, ясно и недвусмислено следва да бъдат описани какви видове плащания са включени в ГПР. В процесния договор не са описани компонентите, от които е съставен процентният размер на ГПР. За търговецът това задължение е въведено с императивното правило на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК под санкцията на закона за обявяване на целия договор за недействителен съгласно чл. 22 ЗПК. Счита, че е недопустимо, при условие, че самият търговец не е изпълнил вмененото си задължение с императивни разпоредби на ЗПК, то съдът да не приложи предвидената от закона санкция. Щом кредитната компания не е изпълнила задължението си съгласно закона и това е установено дори от съда, то последният е следвало да обяви договора за изцяло недействителен и да отхвърли изцяло исквете в частта за претендираната лихва. Навеждат се съображения, че в ГПР следва да бъдат включени всички видове плащания по кредита, както и следва да е посочена точна формула как се изчислява ГПР, като ако не бъде изпълнено това изискване, което е вменено за търговеца от ЗПК - чл. 11, ал.1, т.11 ЗПК, във вр. с чл. 22 ЗПК, то това влече недействителност на целия договор за заем. В случая по делото било установено, че в процентната стойност на ГПР по процесния договор не е включена таксата „ангажимент“ и застрахователните премии. Поддържа се релевираното в първоинстанционното производство възражение, че е нарушена разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, като годишният процент на разходите изобщо не е конкретизиран и не е упоменато в договора как точно се сформира и какво е включено в него, а такова изискване е вменено за търговеца съгласно ЗПК. Договорът не отговарял на част от изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, както и на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Въззивникът излага, че в договора е посочен годишен процент на разходите /ГПР/, но единствено като абсолютна процентна

стойност. Липсва обаче посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в Приложение № 1 начин, каквото е изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗП. Счита, че това води и до неяснота относно включените в него компоненти, а това от своя страна е нарушение на основното изискване за сключване на договора по ясен и разбираем начин - чл. 10, ал. 1 ЗПК. Навежда аргументи, че дори и да се приеме, че за потребителя е изначално ясно какъв е процентът на оскъпяване на кредита, това не освобождава ищцовото дружество от задължението, вменено му с императивна правна норма от ЗПК, да информира своя съконтрагент за условията за заплащане на месечната погасителна вноска и за това каква част от главницата ще бъде платена с всяка месечна вноска и каква част представлява т.нар. "оскъпяване" на кредита. По тези съображения счита, че съдът е следвало да прогласи нищожността на договора за кредит на основание чл. 22 от ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, поради невключването на таксата „ангажимент“ и застрахователните премии в ГПР. При положение, че договорът е недействителен, то потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и лихви или такси. По тези съображения е направено искане за отмяна на решението в обжалваната му част и постановяване на друго, с което претенцията по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД да се отхвърли в цялост.

Насрещната страна "А.ЗА С. НА В." ЕАД оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Счита първоинстанционното решение за правилно и обосновано като постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и в правилно приложение на относимите материално-правни норми. Поддържа, че от приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, кредитирана от съда като компетентно и обективно изготвена, се установява, че погасителната вноска включва три компонента: главница, възнаградителна лихва и застраховка на кредит. При разпита на вещото лице в проведеното съдебно заседание същото заявило изрично, че първоначалната такса „Ангажимент“, както и застрахователните премии, възлизащи на сумата от 10 233, 60 лева не са включени в ГПР. Но дори и да се прибавят въпросните В. към ГПР, то последният няма да надвишава максималния размер, предвиден в нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Ето защо счита, че не са налице основания за прогласяване на договора за кредит за недействителен и за приложение на уредените в чл. 23 от ЗПК последици. По тези съображения

е направено искане за потвърждаване на решението в обжалваната му част.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1-во от ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК, вр. чл. 99 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Ищцовото дружество се е позовало на настъпила предсрочна изискуемост на В.та по договора за кредит, ведно с дължимите лихви, което вземане му е било прехвърлено въз основа на договор за цесия.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 12 от ГПК и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Според чл. 99, ал. 1 от ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Следователно основателността на предявените иски е обусловена от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/. да е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за потребителски кредит, по силата на което е предоставена на ответника уговорената сума; 2/. задълженията на ответника да са станали изискуеми; 3/. вземането на кредитора да е прехвърлено на ищеца с договор за цесия, за което ответникът да е бил уведомен.

На етапа на въззивното производство е установено /предвид

обстоятелството, че първоинстанционното решение е влязло в законна сила в частта, в която е уважен предявеният иск за главница/, че между ответника и „БНП П.П. Ф.“ ЕАД е сключен договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и използване на кредитна карта с № EMLN17760088/30.03.2020г., по силата на който кредитодателят е предоставил на Г. Е. Д., в качеството на кредитополучател, паричен заем в размер на 52 000 лева, която сума е била усвоена. В договора е предвидено, че връщането на заемната сума се извършва на месечни погасителни анюитетни вноски в размер на по 686, 36 лева, със срок на издължаване до 01.04.2030г. Между страните е уговорен фиксиран годишен лихвен процент в размер на 6, 89 %, както и годишен процент на разходите – 7, 60 %, а общата стойност на плащанията по договора възлиза на 82 363, 20 лева. Съгласно чл. 2 от Условието по договора кредитополучателят се задължава да заплати и такса ангажимент, срещу което кредиторът сключва договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПК, която се заплаща при усвояване на кредита чрез удържане на сумата от общия размер на кредита. В случая дължимата от кредитополучателя сума за такса „ангажимент“ е в размер на 1 040 лева.

Между ответника и „Кардиф Животозастраховане“ клон България, с посредничеството на „БНП П.П. Ф.“ ЕАД е сключен застрахователен договор „Защита на плащанията по кредитни карти“ при застрахователна премия в размер на 10 233, 60 лева, дължима от застрахованото лице Г. Д.. Според чл. 2 от Условие по договора за кредит дължимата сума за застрахователна премия е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле „брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска, посочена в поле „месечна погасителна вноска“.

Не е спорно и обстоятелството, че поради забава в плащанията, кредитът е бил обявен за предсрочно изискуем на 07.09.2021г. и уведомлението е достигнало до кредитополучателя, както и че В.та по процесния договор за кредит са били прехвърлени в полза на ищеца въз основа на договор за цесия от 05.02.2021г., която е била надлежно съобщена на ответника от цедента.

По делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което преценено по реда на чл. 202 от ГПК следва да се кредитира като пълно

и обосновано. От същото се установява, че дължимата такса ангажимент по договора в размер на 1 040 лева е била удържана от предоставения кредит, а разликата от 50 960 лева е била преведена по разплащателната сметка на кредитополучателя на 31.03.2020г. Посочено е, че са извършвани плащания по кредита в общ размер на 3 445, 44 лева, като последното плащане е било извършено на 24.11.2020г. Непогасеният остатък от главница възлиза на 22 831, 04 лева, а обезщетението за забава върху тази сума за периода от 08.09.2021г. до 10.05.2022г. е в размер на 1 553, 77 лева.

При изслушването си в съдебно заседание вещото лице е уточнило, че обявеният годишен процент на разходите /ГПР/ е 7, 60 %, като при извършеното преизчисление е установило, че застрахователните премии в размер на 10 233, 60 лева не са били включени в ГПР.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Регламентацията на договора за потребителски кредит се съдържа в Закона за потребителския кредит - ЗПК /Обн., ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010г./ - чл. 9, като това е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при което потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит е писмена - чл. 10, ал. 1 ЗПК - на хартиен или друг траен носител; по ясен и разбираем начин; в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора /дефиниция на понятието "траен носител" се съдържа в § 1, т. 10 от ДР на ЗПК - това е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация/.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит

"договорът за потребителски кредит" е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са "потребителят" и "кредиторът", като "потребител" е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а "кредитор" е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

От съдържанието на процесния договор с оглед предмета, страните и съдържанието на правата и задълженията, се установява, че същият представлява договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. Кредитополучателят е физическо лице, на което по силата на процесния договор е предоставен кредит, който не е предназначен за извършването на търговска или професионална дейност, поради което същата има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, а съответно банката е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП. Съдържанието на договора сочи на съглашение, по силата на което кредиторът се задължава да предостави на потребителя – физическо лице, кредит /потребителски кредит/ за общо ползване /за задоволяване на лични нужди/, като не са налице изключенията по чл. 4 от ЗПК. При така възприето съдът приема, че за валидността на този договор са приложими разпоредбите на Закона за потребителския кредит.

Нормите на Закона за потребителския кредит са повелителни, поради което по отношение на тях намират приложение дадените разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение No 1/2013 год. на ВКС по тълкувателно дело No 1/2013 год., ОСГТК, според които при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, т.е. той може служебно да се произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит се

изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В § 1 т. 1 от ДР на ЗПК е дадена легална дефиниция на понятието "Общ разход по кредита за потребителя", като е посочено, че това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

В решение по дело C-42/15 на СЕС, чието действие е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България на основание чл. 633 от ГПК, е прието, че предвид целта за защита на потребителите при несправедливи условия в договора за кредит, преследвана с Директива 87/102/ЕИО на Съвета от 22 декември 1986 година за сближаване на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки относно потребителския кредит, изменена с Директива 98/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 г. и за да бъдат потребителите напълно запознати с условията по бъдещото изпълнение на подписания договор при сключването му, член 4 от посочената директива изисква кредитополучателят да разполага с всички данни, които могат да имат отражение върху обхвата на задължението му (вж. решение от 9 юли 2015 г., Vucura, C-348/14, непубликувано, EU: C: 2015: 447, т. 57). Затова се приема, че посочването на годишния процент на разходите в договор за

кредит е от съществено значение в контекста на Директива 87/102, по-конкретно доколкото позволява на потребителя да прецени обхвата на своето задължение (вж. в този смисъл определение от 16 ноември 2010 г., Pohotovosk, C-76/10, EU: C: 2010: 685, т. 70 и 71). Такова съществено значение има изискването в договора за кредит да се посочат данни като например годишният процент на разходите, броят и периодичността на погасителните вноски, както и евентуално задължението за плащане на нотариални такси, изискваните обезпечения и застраховки. Не би могло да се смята за пропорционално договорът за кредит да се счита сключен без лихви и разноси, когато липсващите данни са от такова естество, че не могат да засегнат способността на потребителя да прецени обхвата на своето задължение, например данните относно името и адреса на компетентния надзорен орган. В решението по дело C-686/19 CEC е разяснил, че понятието "общи разходи по кредита на потребителя" обхваща всякакви видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, съответно разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, също се включват в тези разходи. Съдът на ЕС е извел заключение, че понятието "общи разходи по кредита на потребителя" се отнася едновременно до разходите, свързани с получаване на кредита, и разходите, свързани с неговото използване във времето, съответно те трябва да са ясни за потребителя.

В случая в договора за потребителски кредит е визирано, че годишният процент на разходите е 7, 60 %, но не е отразено по какъв начин е формиран, какви компоненти включва. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на годишния процент на разходите, обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се образува, и дали те са в съответствие с нормата на чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит. Целта е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за може да направи осведомен и икономически обоснован избор дали да сключи договора. С оглед спазването на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит, в договора за потребителски кредит следва да се отрази не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява годишният процент на разходите, но и изчерпателно да се изброят всички разходи, които длъжникът ще прави,

отчетени при формиране на годишния процент на разходите. В процесния договор за кредит липсва яснота относно посочените обстоятелства. Липсва ясно разписана методика на формиране на ГПР по кредита - кои точно компоненти са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 7, 60 %. Не са посочени допусканията, които са взети предвид при посочване на годишния процент на разходите. Клаузите на договора за потребителски кредит трябва да са ясни и разбираеми не само от граматическа гледна точка, но и да дават възможност на потребителя да предвиди икономическите последици от сключване на договора. По изложените съображения, настоящият състав счита, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, точка 10 от Закона за потребителския кредит - годишният процент на разходите е посочен като процент, но не са отразени основните данни, послужили за неговото изчисляване.

Освен това по делото се установи, че дължимите по процесния договор за кредит застрахователни премии в размер на 10 233, 60 лева не са били включени при изчисляването на ГПР. Настоящият съдебен състав приема, че тези премии са разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите – ГПР /индикатор за общото оскъпяване на кредита/ в съответствие с дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. При формирането на този извод съдът съобрази и задължителния характер на даденото от СЕС по дело С-714/22 тълкуване на чл. 10, параграф 2, буква ж. /съгласно който догодворът за кредит посочва по ясен и кратък начин ГПР и общата сума, дължима от потребителя, изчислен[и] при сключването на договора за кредит; посочват се всички допускания, използвани за изчисляването на този процент/ и чл. 23 от Директива 2008/48 /съгласно който държавите членки установяват система от санкции за нарушаване на националните разпоредби, приети съгласно настоящата директива, и вземат всички необходими мерки за гарантирано прилагане на тези санкции. Предвидените санкции трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи/. В цитираното решение е прието, че когато в договор за потребителски кредит не е посочен годишният процент на разходите, включващ всички предвидени в чл. 3, б. ж. от тази директива разходи, посочените разпоредби допускат този договор да се счита за освободен от лихви и разноси, така че обявяването на неговата нищожност

да води единствено до връщане от страна на съответния потребител на предоставената в заем главница. В мотивите на същото решение е посочено, че с оглед на съществения характер на посочването на ГПР в договора за потребителски кредит, за да даде възможност на потребителите да се запознаят с правата и задълженията си, както и с оглед на изискването при изчисляването на този процент да се включат всички разходи по член 3, буква ж) от Директива 2008/48, следва да се приеме, че посочването на ГПР, който не отразява точно всички тези разходи, лишава потребителя от възможността да определи обхвата на своето задължение по същия начин както непосочването на този процент. Следователно санкция, изразяваща се в лишаване на кредитора от правото му на лихви и разноси при посочване на ГПР, който не включва всички споменати разходи, отразява тежестта на такова нарушение и има възпиращ и пропорционален характер.

При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от уговорките СГС счита, че макар формално процесният договор да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 – годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит ищецът е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка. В тази хипотеза потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и/или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

По тези съображения се налага извод, че обжалваното първоинстанционно решение е неправилно в частта, в която съдът е уважил предявеният иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. С оглед

недействителността на процесния договор за кредит и предвидените в чл. 23 от ЗПК последици, се налага извод, че потребителят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Предявеният иск за акцесорното вземане за обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноски за държавна такса в размер на 30 лева.

В полза на адвокат Н. И. – процесуален представител на въззивника следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА във връзка с осъщественото процесуално представителство и защита. Размерът на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 450 лева.

Предвид изхода на спора първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищцовото дружество съдебни разноски за сумата над 550, 49 лева за първоинстанционното исково производство и за сумата над 503, 56 лева за заповедното производство.

В полза на адв. М.Л. – процесуален представител на ищеца следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА във връзка с осъщественото процесуално представителство и защита, съразмерно на отхвърлената част от исковете. Размерът на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на сумата от 450 лева.

В полза на адв. К.Б. – процесуален представител на длъжника в заповедното производство следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА във връзка с осъщественото процесуално представителство и защита, съразмерно на отхвърлената част от исковете. Размерът на адвокатското възнаграждение, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата редакция към сключването на

договора за правна защита и съдействие – 19.07.2022г./ и съразмерно от общия претендиран размер от 894 лева, съгласно представения в заповедното производство списък на разноски по чл. 80 от ГПК, възлиза на сумата от 55 лева.

С оглед цената на иска и предвид ограничението по чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 5345 от 05.04.2023г., постановено по гр.дело № 54082/2022г. по описа на СРС, ГО, 34 състав, **в частта му**, в която е уважен предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД срещу Г. Е. Д. иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК, вр. чл. 99 от ЗЗД за установяване съществуване на вземане в полза на ищеца за сумата от 1 490, 36 лева – обезщетение за забава за периода от 08.09.2021г. до 10.05.2022г., **както и в частта**, в която ответникът Г. Е. Д. е осъден да заплати на „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД разноски за първоинстанционното исково производство за сумата над 550, 49 лева и разноски за заповедното производство за сумата над 503, 56 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 срещу Г. Е. Д., ЕГН *****, гр. София, жк “*****” иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК, вр. чл. 99 от ЗЗД за установяване съществуването на вземане в полза на ищеца за сумата от 1 490, 36 лева – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва за периода от 08.09.2021г. до 10.05.2022г. върху главното парично вземане по договор за потребителски паричен кредит от 30.03.2020г., сключен между ответника и „БНП П.П. Ф.“ АД, В.та по който са цедирани в полза на “А.ЗА С. НА В.“ ЕАД с Приложение № 1 от 05.02.2021г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на В. /цесия/ от 19.08.2019г., за която сума е издадена заповед за изпълнение на

парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 24489/2022г. по описа на СРС, ГО, 34 състав.

ОСЪЖДА „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати на Г. Е. Д., ЕГН *****, гр. София, жк „*****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 30 /тридесет/ лева – съдебни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати на адвокат Н. И. И., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността – гр. София, ул. „*****, офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от 450 /четиристотин и петдесет/ лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие за осъщественото процесуално представителство на Г. Е. Д. по в.гр.д. № 5826/2023г. по описа на СГС, ГО, II А въззивен състав.

ОСЪЖДА „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати на адвокат М.Л.Л., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността – гр. София, ул. „*****, офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от 450 /четиристотин и петдесет/ лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие за осъщественото процесуално представителство на Г. Е. Д. по гр.д. № 54082/2022г. по описа на СРС, ГО, 34 състав.

ОСЪЖДА „А.ЗА С. НА В.“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати на адвокат К.И.Б., ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността – гр. София, ул. „*****, офис-партер, на основание чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, сумата от 55 /петдесет и пет/ лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие за осъщественото процесуално представителство на Г. Е. Д. по ч.гр.д. № 24489/2022г. по описа на СРС, ГО, 34 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____